

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/42/2018
Identifikačné číslo spisu: 3115010271
Dátum vydania rozhodnutia: 10.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. František Mozner
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3115010271.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Františka Moznera a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvinenému G. L. pre prípravu obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. a) Tr. zák. a iné na neverejnom zasadnutí konanom 10. septembra 2019 v Bratislave o dovolaní obvineného G. L. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 15. marca 2016, sp. zn. 23To/12/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného G. L. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Trenčín (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 18. decembra 2015, sp. zn. 6Tk/1/2015, uznal obvineného G. L. vinným v bode 1) z obzvlášť závažného zločinu lúpeže v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1, § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. a) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. a) Tr. zák., ktorý spáchal v jednočinnom súbehu so zločinními nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák. a podľa § 295 ods. 1 písm. a) Tr. zák. (obe v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák.), a v bode 2) z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1) od presne neustálenej doby najmenej od začiatku mesiaca máj 2014 do 26. mája 2014 sa pripravoval k násilnému prepadu pancierového motorového vozidla spoločnosti F. K. a. s., N. XXX, C. na trase miest Partizánske - Nitra, a k násilnému zmocneniu sa prepravovanej finančnej hotovosti najmenej vo výške 350.000,- eur z tržieb z obchodných domov F. obchodného reťazca spoločnosti F. Slovenská republika, v. o. s., Q. XE, C., tým spôsobom, že mal k dispozícii prostriedky potrebné k prepadu pancierového motorového vozidla, čiernu elektronickú krabičku na pripojenie do servisnej zásuvky, ktorá slúži na prekonanie imobilizéra vozidla a následné naštartovanie vozidla, 11 ks kovových prípravkov (vybrúsených zo šesťhranu) - tzv. „lamáky“, ktoré slúžia na mechanické zlomenie zámku dverí vozidla a zámku spínacej skrinky, 2 ks planžiet s čiernou rúčkou a 2 ks zahnutých drôtov - prípravky na mechanické prekonanie uzamknutia dverí motorových vozidiel, kovový prípravok v tvare T (vyťahovák automobilových zámkov), ktorý s pomocou použitia ťahových skrutiiek slúži na vytiahnutie zámku dverí vozidla alebo spínacej skrinky, riadiacu jednotku zn. Bosch, ktorá slúži na výmenu za pôvodnú riadiacu

jednotku a následné naštartovanie vozidla, 4 ks kovových prípravkov - planžety na otvorenie zámkov vozidiel - prípravky a zariadenia slúžiace na krádež vozidla, ktorým pripravoval násilné zastavenie vozidla spoločnosti F. K., ďalej elektronické zariadenie striebornej farby so 4 anténami - tzv. „Jammer“ - rušička, ktoré slúži na rušenie rádiového signálu, Bluetooth, Wi-Fi, GPS a GSM a podľa výkonu dokáže prekryť každý kmitočet do vzdialenosti 800 metrov, čím sa zamedzí lokalizácii odcudzeného vozidla, čiernu kovovú krabičku s anténou ozn. GJ-B-15 - kompaktnú rušičku GPS signálu slúžiacu na zamedzenie lokalizácie odcudzeného vozidla, čierne rukavice a čiernu kuklu a oslovil Q. A. s požiadavkou o zabezpečenie osoby, ktorá mu zadováži strelné zbrane a nástražný výbušný systém, kedy pri stretnutí dňa 18. mája 2014 v Trenčíne v kaviarni R. s osobou Z. Z. vystupujúcim na základe rozhodnutia Okresného súdu v Trenčíne č. k. OSTN-V-44/2014-Ntt v postavení priznanom mu ustanovením § 117 Tr. por. ako agent s oprávnením podľa § 112 Tr. por. vydaného Krajskou prokuratúrou v Trenčíne pod sp. zn. I KO-V-23-1/2014-N tohto požiadal o zabezpečenie najmenej dvoch krátkych a dvoch dlhých strelných zbraní a nástražného výbušného systému potrebného k násilnému otvoreniu motorového vozidla prepravujúceho finančnú hotovosť a dňa 21. mája 2014 mu na osobnom stretnutí v Partizánskom svoju požiadavku potvrdil, následne dňa 26. mája 2014 v čase asi o 12.00 hod. sa dostavil na dohodnuté stretnutie s Z. Z. do obce Hradište, okres Partizánske na osobnom motorovom vozidle zn. BMW 325 Coupe, šedá metalíza, EČV: S. XXX C. za účelom prevzatia zbraní, nábojov a nástražného výbušného systému k násilnému vniknutiu do prepravného vozidla, kde sa pokúsil prevziať 2 ks útočných pušiek (samopal) systému Kalašnikov, kal. 7,62 x 39 podľa zákona č. 190/2003 Z. z. o zbraniach a strelive zaradených do kategórie A - zakázané zbrane, ktorých nadobúdanie do vlastníctva je podľa § 8 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z. z. o zbraniach a strelive zakázané, 1 ks pištole CZ 85B a 1 ks pištole CZ 75B podľa zákona č. 190/2003 Z. z. o zbraniach a strelive zaradených do kategórie B, ktoré podliehajú povoľovaciemu konaniu a evidenčnej povinnosti, pričom nie je a ani v minulosti nebol držiteľom zbrojného preukazu, pričom bol pri preberaní zbraní zadržaný o 12.07 hodine,

2) dňa 26. mája 2014 v čase okolo 12.00 hod. viedol ako vodič osobné motorové vozidlo zn. BMW 325 Coupe, šedá metalíza, EČV: S. XXX C. z obce Skačany, okres Partizánske, do obce Hradište, okres Partizánske, aj napriek tomu, že mu bol dňa 8. marca 2014 rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. OT/64/2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 8. marca 2014, uložený trest zákazu vedenia motorových vozidiel do dňa 8. júla 2015.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 188 ods. 4 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. b) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere desať rokov, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. b) Tr. zák. mu zároveň uložil trest prepadnutia vecí vo výroku rozsudku popísaných vecí a podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Tr. zák. tiež ochranný dohľad na tri roky v rozsahu podľa § 77 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Uvedený rozsudok okresného súdu napadli odvolaniami prokurátorka príslušnej krajskej prokuratúry a obvinený. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) na podklade odvolania obvineného rozsudkom z 15. marca 2016, sp. zn. 23To/12/2016, podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine uložil obvinenému podľa § 188 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1, ods. 2, § 39 ods. 2 písm. a) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere desať rokov, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Súčasne odvolanie prokurátorky podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

2) Proti rozsudku krajského súdu, ktorý bol obvinenému G. L. a jeho obhajcovi doručený 4. mája 2016, podal obvinený G. L. 18. septembra 2017 prostredníctvom zvoleného obhajcu dovolanie a to z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), i) Tr. por.

3) V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený po stručnom zrekapitulovaní predchádzajúceho konania vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. uviedol, že k jeho naplneniu došlo tým, že už v prípravnom konaní prostredníctvom svojho obhajcu navrhoval vykonanie viacerých dôkazov vo svoj prospech, pričom jeho žiadosti nebolo zo strany orgánov činných v trestnom konaní vyhovievané. Vyslovil pritom názor, že súčasťou práva na obhajobu je i právo vypočúvať svedkov a klásť im otázky, čo mu bolo podľa jeho názoru odopreté minimálne vo vzťahu ku kľúčovému svedkovi Q. A., a to tak zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj zo strany prvostupňového súdu, pretože svedok Q. A. vypovedal len o skutočnostiach svedčiacich proti nemu a na jeho otázky, resp. otázky jeho obhajcu odmietol vypovedať, odvolávajúc sa na údajnú povinnosť mlčanlivosti, pričom konajúce orgány túto jeho „výhovorku“ akceptovali bez toho, aby mali povinnosť mlčanlivosti relevantným spôsobom preukázanú. Podobne aj pri svedkyniach S. A. a Mgr. F. A. orgány činné v trestnom konaní bez akýchkoľvek ďalších otázok a bližšieho skúmania akceptovali ich právo odoprieť vypovedať podľa § 130 ods. 2 Tr. por. s odôvodnením, že by mohli spôsobiť nebezpečenstvo trestného stíhania svedkovi Q. A., čím mu znemožnili položiť im akékoľvek otázky. Z uvedeného je podľa obvineného zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní ani prvostupňový súd náležite nezisťovali skutkový stav ani okolnosti svedčiace v jeho prospech rovnako starostlivo ako skutočnosti svedčiace proti nemu, čím porušili jeho právo na obhajobu.

4) K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený uviedol, že výpoveď svedka Q. A. je nezákonná a nepoužiteľná ako dôkaz v trestnom konaní, pretože orgány činné v trestnom konaní ani konajúce súdy sa nevysporiadali s procesným postavením tohto svedka a s jeho právami a povinnosťami. Obvinený v tejto súvislosti poukázal na to, že svedok Q. A. bol v priebehu trestného konania opakovane vypočúvaný, pričom uviedol len to, čo vyhovovalo jemu samému a na otázky kladené ním a jeho obhajcom odpovedať odmietol, odvolávajúc sa na údajnú povinnosť mlčanlivosti. Prvostupňový súd dokonca na hlavnom pojednávaní 10. júla 2015 pristúpil k výsluchu tohto svedka bez toho, aby sa ho na povinnosť mlčanlivosti vôbec opýtal, a to napriek tomu, že na č. l. 936 súdneho spisu sa nachádza rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) z 12. februára 2015 o neoslobodení Q. A. od povinnosti mlčanlivosti podľa § 80 ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. Vychádzajúc z uvedeného rozhodnutia ministra vnútra sa podľa obvineného možno domnievať, že svedok Q. A. mal byť osobou konajúcou v prospech Policajného zboru v zmysle § 41 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z., avšak v súdnom spise sa nenachádza žiaden relevantný dôkaz o tom, že svedok sa nachádza v evidencii osôb konajúcich v prospech Policajného zboru a z tohto dôvodu nie je podľa neho možné zistiť, či sa na svedka povinnosť mlčanlivosti vzťahuje a už vôbec nie jej rozsah a trvanie. Obvinený je zároveň toho názoru, že ak je svedok Q. A. viazaný povinnosťou mlčanlivosti a nebol jej predpísaným spôsobom zbavený, vzťahuje sa naňho zákaz výsluchu podľa § 129 ods. 2 Tr. por. a nemal byť v trestnom konaní vôbec vypočúvaný. Všetky jeho doterajšie výpovede preto považuje za nezákonné. Navyše, ak sa tento svedok nenachádza v evidencii osôb konajúcich v prospech Policajného zboru a svoju povinnosť mlčanlivosti si len vymyslel aby nemusel vypovedať, porušil podľa obvineného § 127 ods. 1 Tr. por. a jeho výsluchy sú taktiež nezákonné, keďže nebol vypočutý ku všetkým relevantným skutočnostiam.

Okrem toho dovolateľ poukázal na to, že z dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise je evidentné, že svedok Q. A. po tom, ako oznámil policii jeho úmysel spáchať trestný čin, naďalej s políciou aktívne spolupracoval a plnil jej pokyny smerujúce k získaniu ďalších dôkazov a usvedčeniu obvineného, čo znamená, že fakticky plnil úlohu agenta podľa § 117 ods. 1 Tr. por., hoci za neho v súlade s § 117 ods. 5 Tr. por. nebol a ani nemohol byť ustanovený. V tejto súvislosti obvinený uviedol, že takýto postup je podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konkrétne podľa uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2016, sp. zn. 2 To 15/2015, ktorého prvé dve právne vety cituje, nezákonná a spôsobuje nezákonnosť všetkých dôkazov, ktoré boli na základe činnosti takéhoto „agenta“ získané. Poukázal pritom na to, že samotný svedok Q. A. v rámci svojho výsluchu uviedol, že po oznámení prípravy trestného činu s políciou aktívne spolupracoval a plnil jej pokyny, najmä organizoval všetky tri stretnutia obvineného s agentom Z. Z., zúčastnil sa ich, čo podľa obvineného znamená, že podľa pokynov polície predstieral pokračovanie v páchaní trestného činu aj po tom, ako agent Z. Z. s obvineným nadviazal kontakt. Vychádzajúc z vyššie uvedeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky je podľa obvineného zrejme, že v trestnom konaní nebolo možné použiť žiaden dôkaz získaný aktívnym pričinením svedka A., teda ani dôkaz spočívajúci vo výsluchu agenta Z. Z., ani ním vyhotovené obrazovo-zvukové záznamy a ani zbrane zaistené na stretnutí s ním. Obvinený je toho názoru, že všetky hlavné dôkazy, o ktoré sa opiera rozhodnutie prvostupňového súdu o jeho vine, boli získané v rozpore so zákonom, pričom prvostupňový súd pochybil, keď pripustil ich vykonanie a zároveň oba konajúce súdy pochybili, ak na tieto dôkazy pri svojom rozhodovaní prihliadali.

Napokon, vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený uviedol, že kvalifikáciu skutku podľa § 188 ods. 4 písm. a) Tr. zák. považuje za nesprávnu vzhľadom na skutočnosť, že výška hrozacej škody nebola v rámci trestného konania presne určená. Skutok, na ktorý sa mal pripravovať, je totiž v odsudzujúcom rozsudku vymedzený ako násilný prepád pancierového vozidla spoločnosti F. K., a. s. prevádzajúceho hotovosť z tržieb z obchodných domov F. na trase Partizánske - Nitra a zmocnenie sa tejto hotovosti vo výške minimálne 350.000,- eur, avšak vyšetrovaním nebolo zistené, kedy malo k prepadnutiu vozidla dôjsť a výška škody tak bola určená len na základe jeho vyjadrení o tom, koľko peňazí by chcel získať. Uvedené určenie výšky škody považuje obvinený za nesprávne, najmä vzhľadom na dôkazy nachádzajúce sa na č. l. 745 - 747 spisu, z ktorých podľa jeho názoru vyplýva, že pancierové vozidlá spoločnosti B. L. Z., s. r. o. (F. K., a.s.) v danom čase a na danej trase prevádzali aj sumy, ktoré nedosahovali ani výšku 26.600,- eur. Podľa názoru obvineného tak mohla nastať situácia, že ak by sa mu podarilo dokončiť trestný čin, na ktorý sa pripravoval, mohol naraziť na pancierové vozidlo vezúce hotovosť vo výške len 20.000,- eur a jeho konanie by tak bolo kvalifikované len ako lúpež podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. v súbehu s ďalšími trestnými činmi. Dokonaný trestný čin, pri ktorom by mohlo byť ohrozené alebo poškodené život a zdravie, by tak bol miernejšie trestaný ako príprava k tomuto trestnému činu, čo je podľa neho absolútne absurdné. Na základe uvedeného je obvinený toho názoru, že jeho konanie malo byť kvalifikované najvyššie podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Tr. zák. a nie podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. a) Tr. zák., ako ho kvalifikovali konajúce súdy.

V podstate z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby najvyšší súd rozsudkom podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu, ako aj rozsudok krajského súdu a v súlade s § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa písomným podaním zo 6. apríla 2018 vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „prokurátor“), ktorý uviedol, že v predmetnej trestnej veci bolo vykonanými dôkazmi v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní bezpochyby preukázané, že obvinený sa danej trestnej činnosti dopustil. Obvinený je pritom usvedčovaný svedeckou výpoveďou Q. A., ktorý po tom, ako ho obvinený požiadal o zabezpečenie krátkych a dlhých strelných zbraní, kontaktoval políciu, ktorá následne trestnú činnosť obvineného zadokumentovala v súlade so zákonom. Na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie bol v konaní využitý agent Z. Z., ktorý tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní podrobne vypovedal a uviedol, že 18. mája 2014 bol na stretnutí v R. v Trenčíne, kde k nemu prišli dve osoby, pričom komunikoval iba s jednou z nich, vysokou cca. 180 cm, silnejšej postavy, v svetlozelenej mikine, ktorá vyslovila požiadavku na dve krátke a dve dlhé guľové zbrane a nejaký prostriedok na otvorenie malého trezoru s tým, že by sa malo jednať o trezor veľkosti Fiat Ducato. Osoba uviedla, že ide o pancierové auto, do ktorého sa chce dostať cez bok auta, pričom by tam malo byť šesť až sedem kufrov s peniazmi. Následne sa agent s osobou stretli o dva až tri dni v Partizánskom na benzínovom čerpadle K., kde sa osoba agenta pýtala, či je všetko nachystané a tiež ho požiadala o zabezpečenie G Mercedesu, na čo sa agent opýtal, či sa to oplatí. Na uvedené osoba reagovala tak, že vo vozidle by malo byť 350.000 - 450.000 eur. Následne sa stretli v obci Hradište, kde obvinený prišiel na motorovom vozidle zn. BMV svetlej farby, agent sa ho spýtal, či chce všetko tak, ako sa dohodli, s čím obvinený súhlasil, agent mu ukázal dve tašky, pričom v jednej z nich boli zbrane, obvinený ju vzal a položil do svojho auta. Následne mu agent ukázal aj druhú tašku a vtedy ich zadržala polícia. Všetky stretnutia boli obrazovo i zvukovo monitorované, pričom tento obrazovo-zvukový záznam bol na hlavnom pojednávaní oboznámený spolu s prepisom záznamu. V tejto súvislosti prokurátor zvýraznil tie časti záznamu, na ktorých obvinený na stretnutiach s agentom 18.

mája 2014 a 21. mája 2014 hovoril spontánne, mal záujem o zbrane a dokonca agentovi prezradil aj účel použitia zbraní s tým, že hovoril o tržbách z reťazcov, finančnej hotovosti, ktorá by mohla byť k dispozícii, dokonca o časovej rovine, v rámci ktorej by spáchanie skutku prichádzalo do úvahy.

Vo vzťahu k uvedenému prokurátor skonštatoval, že agent konal podľa požiadaviek obvineného, avšak v žiadnom prípade ho iniciatívne nenavádzal na spáchanie trestnej činnosti. Podľa prokurátora je samozrejmosťou, že agent vystupoval ako osoba znala problematiky zbraní, pretože rokovoval s osobou, ktorá mala záujem práve o zbrane. Vo vzťahu k výpovedi svedka Q. A. prokurátor uviedol, že práve tento svedok oznámil trestnú činnosť obvineného a vo svojej výpovedi popísal stretnutie s odsúdeným, ako aj spoluprácu s políciou, pričom časť jeho výpovede podlieha mlčanlivosti v zmysle § 8 ods. 2, ods. 3 zákona o Policajnom zbore (správne § 80 ods. 2, ods. 3, pozn.), ktorej ani po opätovnej žiadosti súdu nebol ministrom vnútra zbavený. Svedok Q. A. v spojení s výpoveďou agenta podľa prokurátora usvedčuje obvineného z trestnej činnosti, pričom tohto na trestnú činnosť nenavádzal, pretože by bolo absolútne nelogické, aby trestnú činnosť organizoval a túto zároveň aj oznamoval polícii. Na základe uvedeného je prokurátor toho názoru, že námietky obvineného v tomto smere vyvracia podrobná a jednoznačná výpoveď agenta Z. Z., ktorá korešponduje aj s výpoveďou svedka Q. A., pričom ich výpovede potvrdzuje aj prepis obrazových a zvukových záznamov zo stretnutí obvineného a agenta z 18. mája 2014, 21. mája 2014 a 26. mája 2014, ako aj zápis o ohliadke miesta činu s fotodokumentáciou a zápisnica o prehliadke iných priestorov - motorového vozidla obvineného zn. BMV 325 Coupe, EČV: S. XXX C..

Vo vzťahu k dovolacej námietke obvineného týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia skutku prokurátor uviedol, že pre kvalifikáciu skutku je podstatná otázka úmyslu obvineného vo vzťahu k výške finančnej hotovosti o akú mal záujem, pričom táto vyplývala z výpovede agenta, ako aj z prepisu zvukového záznamu. Táto hotovosť pritom mala byť viac ako 133.000 eur, čo je škoda veľkého rozsahu, pričom pri príprave na trestný čin je potrebné vychádzať z úmyslu obvineného, pretože konkrétna suma sa dá vyčíslieť len pri dokonanom trestnom čine, prípadne pri pokuse, avšak v predmetnej veci konanie obvineného do týchto štádií nedospelo.

V podstate z týchto dôvodov prokurátor konštatoval, že dovolacie námietky obvineného nenapĺňajú žiaden dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a na základe toho navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

Na vyjadrenie prokurátora reagoval obvinený G. L. písomným podaním z 28. mája 2018, v ktorom uviedol, že motívom, pre ktorý sa Q. A. stal oznamovateľom trestného činu je ČVS: ORP-895/OEK-PD-2012, od 17. januára 2014 ČVS: KPR-38/1-VYS-TN-2014 [trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák.], teda snaha vyvinúť sa z vlastnej trestnej činnosti, za ktorú mu hrozil dlhoročný trest odňatia slobody. Podstatou utajovaných skutočností je podľa obvineného platba za zbrane, strelivo a NV-systém. Q. A. vytvoril financovaním úmysel ich zadovážovania prostredníctvom svojho kamaráta, agenta Z. Z.. Tímová práca oznamovateľa, agenta a vyšetrovateľa pritom podľa obvineného nie je možná bez predchádzajúcej vzájomnej dohody. Úlohou orgánov činných v trestnom konaní je pritom trestnú činnosť odhaliť, nie ju vytvoriť, organizovať a financovať. Krajský vyšetrovateľ S. Z. porušil Trestný poriadok v ustanoveniach § 127 a § 129 ods. 2 postupom po oznámení a následnou nezákonnou činnosťou oznamovateľa Q. A., ako aj výsluchom tohto svedka 22. októbra 2014 a 8. decembra 2014, na základe čoho je podľa obvineného dôvodne a preukázateľne podozrivý zo zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 3 písm. c) Tr. zák.

Okrem toho, k vyjadreniu prokurátora prostredníctvom obhajcu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava podaného dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por., prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), proti

rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Tr. por.], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por., po tom ako obvinený využil právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodov dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Tr. por. nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatnému rozhodnutiu súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené podľa § 385 ods. 1 Tr. por., sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012). Teda pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Tr. por.

Pokiaľ ide o obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., je potrebné ešte vo všeobecnosti uviesť, že právo na obhajobu je v zmysle tohto dovolacieho dôvodu potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu v rozsahu § 34 ods. 4 Tr. por. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 208 a § 274 ods. 1 Tr. por.). Nemožno však úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 21/2010). Pritom platí, že vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 116/2014).

Zároveň z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a na ňu nadväzujúcej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky, závery ktorých uplatňuje pri svojom rozhodovaní i najvyšší súd, vyplýva, že spravodlivý súdny proces, ktorého súčasťou je aj dôsledné rešpektovanie práva na obhajobu, nemožno chápať ako právo na preskúmanie toho, akým spôsobom súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (primerane uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2010, sp. zn. II. ÚS 462/2010, zverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu

Slovenskej republiky pod č. 102/2010). Ani v rámci tohto dovolacieho dôvodu tak nemožno účinne namietať, že skutok, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, nebol zistený správne a úplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Okrem už uvedeného by to odporovalo aj viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Tr. por. a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu [primerane uznesenie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011].

Okrem toho je potrebné tiež uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu posudzuje aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008).

Vychádzajúc z uvedeného je vo vzťahu k obvineným uplatnenému dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., ktorého podstata je založená na jeho tvrdení, že neboli akceptované jeho dôkazné návrhy, rozhodujúcim zistenie, že obvinený pri predbežnom prejednaní obžaloby súhlasil s prokurátorkou v obžalobe navrhnutým rozsahom dokazovania a navyiac navrhol vypočuť svedkov Ing. Z. S., S. E.Ž., Mgr. F. A., Paulu A. a oboznámiť telefonickú komunikáciu z jeho telefónneho čísla a na jeho telefónne číslo od januára 2014 (č. l. 939). Pokiaľ ide po výsluchy svedkov, prvostupňový súd týmto dôkazným návrhom v celom rozsahu vyhovel a menovaní svedkovia boli vypočutí na hlavných pojednávaniach 10. júla a 26. augusta 2015. V tejto súvislosti k námietke dovolateľa, že nemal možnosť klásť svedkyniam Mgr. F. A. a S. A.Á. otázky, pretože tieto odopreli výpoveď z dôvodu, že by ňou mohli privodiť nebezpečenstvo trestného stíhania ich otcovi Q. A., najvyšší súd dodáva, že sám obvinený ich navrhol vypočuť iba preto, aby uviedli dôvod, pre ktorý odopreli vypovedať v prípravnom konaní, a komu by mohli spôsobiť trestné stíhanie (č. l. 939). Treba pritom uviesť, že aj vzhľadom na kriminálnu minulosť Q. A. a tvrdenie svedka S. E., že ho Q. A.Á. mal nahovárať na krádeže áut (pozri str. 25 rozsudku okresného súdu) nemožno konštatovať, že by tieto svedkyne odopreli vypovedať bez oprávnenia. Pokiaľ ide o údaje o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke, tieto boli na hlavnom pojednávaní konanom 30. októbra 2015 oboznámené v rozsahu, v akom boli zabezpečené v prípravnom konaní, a ako bude uvedené ďalej, obvinený na zabezpečení ďalších údajov netrval. Okrem toho obvinený v priebehu konania pred prvostupňovým súdom navrhol preveriť, či svedok Q. A.Á. bol v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru, čo okresný súd akceptoval. Tiež navrhol zistiť totožnosť osoby „U.“, zabezpečiť lekárske potvrdenie k duševnej chorobe svedka Q. A. a preskúmať, či bolo s obrazovo-zvukovým záznamom z 18. mája 2014 manipulované, pričom okresný súd tieto dôkazy podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať, a čo je podstatné v odôvodnení napadnutého rozsudku zároveň jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo týmto dôkazným návrhom obvineného nevyhovel (pozri str. 25 až 27 rozsudku okresného súdu). V neposlednom rade nemožno prehliadnúť ani to, že na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu konanom 15. marca 2016 obvinený po porade so svojim obhajcom vyhlásil, že nemá žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Je teda zrejmé, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nie je v posudzovanej veci zjavne splnený.

Pokiaľ ide o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., obvinený v rámci uplatnenej argumentácie cituje prvé dve právne vety rozhodnutia najvyššieho súdu zverejneného v Zbierke pod č. 2/2017. Prehliada však (pravdepodobne zámerne) tretiu právnu vetu tohto rozhodnutia, podľa ktorej „Za činnosť nesúladnú so zákonom v zmysle bodu II. sa nepovažuje, ak oznamujúca osoba následne umožní riadne ustanovenému agentovi priamo alebo nepriamo nadviazať kontakt s páchatelmi pripravovaného alebo páchaného trestného činu.“. A práve o takúto situáciu v posudzovanej veci šlo.

Z jednotlivých dôkazov, tak ako na ne podrobne poukázal prvostupňový súd v odôvodnení jeho rozsudku (str. 4 - 23), totiž vyplýva, že potom, ako svedok Q. A.Á. oznámil obvineným pripravovanú trestnú činnosť polícii, jeho ďalšie konanie (už pod kontrolou polície) sa obmedzilo iba na

sprostredkovanie stretnutia medzi dovolateľom a agentom. V tomto smere je podstatné, že k prvému stretnutiu medzi obvineným a agentom 18. mája 2014, ktorého sa svedok síce zúčastnil, avšak doň aktívne nijako nezasahoval (str. 16 - 21 rozsudku okresného súdu), došlo ani nie dva týždne potom, čo bolo 6. mája 2014 na základe informácií oznámených svedkom začaté v tejto veci trestné stíhanie a boli postupne nasadené jednotlivé informačno-technické prostriedky a prostriedky operatívno-pátracej činnosti, včítane agenta. K ďalším dvom stretnutiam medzi obvineným a agentom už došlo bez účasti svedka (str. 21 - 23 rozsudku okresného súdu). Ide teda o skutkovo úplne odlišnú situáciu, než v publikovanom rozhodnutí, kedy svedok spoločne s agentom na základe pokynov polície predstieral dokonanie trestného činu, na ktorého spáchanie bol objednaný.

Treba pritom zdôrazniť, že za okolností, o aké ide v posudzovanej veci, nemožno úspešnú infiltráciu agenta dosiahnuť bez určitej spolupráce svedka s políciou, ktorá sa však musí obmedziť iba na nadviazanie kontaktu s páchatelom. Takýto svedok teda spravidla musí disponovať aspoň základnými informáciami o legende, pod ktorou bude agent vystupovať, o mieste a podmienkach za akých má dôjsť sprostredkúvanému stretnutiu a pod. Je preto nevyhnutné, aby v záujme zdarného nasadenia agenta takýto svedok v súlade s § 80 ods. 2 zákona NR SR č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom Zbore“) zachoval mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa v tejto súvislosti dozvedel (automaticky pritom nejde o osobu konajúcu v prospech Policajného zboru podľa § 41 zákona o Policajnom zbore, ako naznačuje dovolateľ). Teda len to, že svedok nie je následne od tejto povinnosti oslobodený podľa § 80 ods. 3 zákona o Policajnom zbore, ako tomu bolo aj v tejto veci (pozri napr. č. l. 936), a na určité otázky odmietne s poukazom na túto povinnosť odpovedať, nediskvalifikuje jeho výpoveď ako celok, osobitne, ak vypovedá o tom, čo sa dozvedel ešte skôr, než kontaktoval políciu. A už vôbec to nediskvalifikuje skutočnosti následne zistené agentom, ako tvrdí dovolateľ. Pre úplnosť sa pritom žiada dodať, že z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že základom pre uznanie viny dovolateľa nebola výpoveď svedka Q. A., ale obrazovo-zvukové záznamy získané agentom (str. 25). Prvostupňový súd zároveň veľmi podrobne a presvedčivo odôvodnil, prečo neuveril obhajobe obvineného, že na spáchanie skutku ho naviedli agent Z. Z., svedok Q. A. a polícia (str. 24 - 26 jeho rozsudku).

Z uvedeného je zjavné, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nie je v tejto veci splnený.

Napokon, pokiaľ ide o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., v rámci ktorého obvinený v podstate namieta, že skutok nemal byť právne posúdený ako obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 4 písm. a) Tr. zák., pretože výška hrozacej škody nebola presne určená, najvyšší súd opakuje, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o tento dovolací dôvod, skúma vec len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Zo skutkových zistení súdu prvého stupňa, tak ako sú uvedené v tzv. skutkovej vete [bod 1)] jeho rozsudku, ktoré si v plnom rozsahu osvojil i druhostupňový súd a ktorých správnosť a úplnosť nemôže dovolací súd v tomto konaní skúmať ani meniť [§ 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Tr. por.], pritom nepochybne vyplýva, že dovolateľ sa pripravoval k násilnému zmocneniu pancierovým motorovým vozidlom prepravovanej hotovosti v sume najmenej 350.000,- eur. Taktó ustálené konanie napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty prípravy obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 4 písm. a) Tr. zák. Pokiaľ dovolateľ v tejto súvislosti argumentuje tým, že ak by trestný čin dokonal a v pancierovom vozidle by bola len hotovosť vo výške 20.000,- eur, jeho konanie by mohlo byť kvalifikované len ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., čo považuje za absolútne absurdné, táto jeho argumentácia je mylná. Ak by totiž nastala takáto situácia a zároveň by bolo preukázané, že jeho úmysel smeroval k získaniu finančnej hotovosti v sume najmenej 350.000,- eur, jeho konanie by bolo posúdené ako obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods.4 písm. a) Tr. zák. sčasti dokonanej a sčasti v štádiu pokusu.

Ani tento dovolací dôvod tak nie je v posudzovanej veci zjavne splnený a preto najvyšší súd na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného G. L. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.